

Bogáncs Állatotthon, a kutyák végső menedéke

Már kisiskolás koromban nagyon szerettem az állatokról szóló-, főleg kutyákkal foglalkozó könyveket. Egyik kedvenc könyvem Jack London: A vadon szava című regénye volt. Az aranyláz idején Alaszkában játszódó történetben Buckot, a kutyát gazdájától ellopták, majd szánhúzó kutyának eladták. Többször megverték, kegyetlenül dolgoztatták, cudarul bántak vele. Végül utolsó gazdája társnak tekintette, és a „jó gazda gondosságával” viselte gondját.

A regény cselekménye több mint 100 éve játszódik, de mondanivalóját tekintve semmit sem veszített aktualitásából. Az ember és a kutya kapcsolatáról, emberségről, gonoszságról és önfeláldozásról szól. Talán ennek a történetnek is köszönhetően nagyon szeretem a kutyákat, és minden róluk szóló hírt figyelemmel kísérek.

Zalaegerszegen egyre ismertebb a Bogáncs Közhasznú Egyesület, amely állatmenhelyet működtet. A menhely több száz kutya biztonságos otthona. Vannak köztük beteg, öreg állatok, de szép számmal akadnak a gazdák által megunt, erdőszélre kitett, autóból kidobott, elhajított, „ebek harmincadjára juttatott” állatok is. Az állatotthon gyakran tart nyílt napot, amikor a látogatók megnézhetik, vagy kedvük szerint sétáltathatják az ebeket. A nyílt napok közül a legnagyobb érdeklődés a minden év decemberében megtartott „Kutyák karácsonya” rendezvényt kíséri. Ilyenkor a látogatók pénzzel, élelemmel, hasznos eszközökkel segítik az egyesületet.

Én is aktív résztvevője vagyok ezeknek a „bogáncsos” programoknak. A nyílt nap reggelén mindig izgatottan ébredek, és első dolgom számba venni, hogy mennyi pénzt fordíthatok a zsebpénzemből az egyesület támogatására. Egy rövid kalkuláció után édesapámmal elmegyünk a Fressnapfba, ahol zsebpénzemből több kilogramm kutyaeledelt vásárolunk. Ezt követően az állatotthonba megyünk, ahol reménykedve várom, hogy megvan-e még, nem fogadták-e örökbe legkedvesebb kutyámat, Bundást.

Bundás már négy éve a menhely lakója. Önálló kennelben, egyedül él. Az út mentén talált rá a sintér, így került az otthonba. Nagytestű, fekete-ezüst szőrű állat. Olyan, mint a Jamie és a csodalámpa című rajzfilmben szereplő eb, fajtáját tekintve Bobtail (óangol juhászkutya). Lehet, hogy korábban rosszul bántak vele, mert az emberekkel szemben bizalmatlan, a többi kutyát pedig nem szereti. Négy éve várja, hogy valaki örökbe fogadja, és hűséges házőrzőként szolgálja gazdáját. Mivel nagytestű kutya, senki nem viszi el sétálni. Én azonban nem félek tőle. A legfinomabb (halas-májás) kutyaeledelével először „megszelídítem”, majd elviszem sétálni. Szeret a mezőn csatangolni, lépésben poroszkálni és gyakran szemlélődve meg-megállni. Öntörvényű eb, nem lehet terelgetni, arra megy, amerre kedve tartja. Sok türelem kell hozzá. Ha megunja a sétát, megfordul, hazafelé veszi az irányt, és boldogan fekszik el kenneljében.

Szent Ferenc rávette a vérengző gubbiói farkast, hogy ezentúl ne támadjon meg se embert, se állatot. A XXI. században az embereket kell rávezetni arra, hogy tisztességesen bánjanak házi kedvenceikkel, és megunva ne hagyják az út szélén őket.

Sólyom Péter (12.c)

*Mindszenty József Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium
Zalaegerszeg*